

Спомнихъ си: не току тъй баба Краса за първо кокиче чакъ на Косъва корийка се е подпжтвала, та като ще спи подъ възглавка да си го остави — леки старини да има.

Нѣжното първо кокиче!

... На мащиха майка било паднало то. И когато свети Атанасъ съ златна тояга миналъ край тѣхъ, отивайки при дѣда Господа пролѣтъ да моли, тя пробудила заспалото дълбокъ сънь кокиче и му пришепнала, че пролѣтъ вече дошла. То ѝ хванало вѣра. Бързо като дѣте изкочило навънъ, на слънце да се порадва. И кога се видѣло измамено, клюмвало, горко, главица.

Излѣгала го майка мащиха, ала хората го посрѣщнали съ голѣма радостъ, че пролѣтъ скоро ще дойде. Съ спомени отъ слънчеви дни, стоплило то човѣшкитѣ гърди. За това и старцитѣ, които живѣятъ само съ спомени, дирятъ първо кокиче леки старини да иматъ.

Спомена по първото кокиче извика въ душата ми избликъ отъ нова радостъ и азъ забравихъ и за окопи и за прѣдни постове, и за безумието на хората да станатъ братъ противъ брата.

Дълго поднисахъ до носъ сребърната коронка на първото цвѣте, да ме облѣхне нѣжната му въздишка, да ме погали неговата свѣжестъ.

И кога ме прѣви сънь, азъ го сложихъ подъ възглавката си, вѣрвайки, че ще мина леко — тежкитѣ дни на бранни полета.

